ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΙ ΤΣΑΠΛΙΝ

Ο ΣΑΡΛΩ ΑΛΗΤΟΠΑΙΔΟ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ !...

('Από τὶς ἀνέκδοτες καὶ ἀποκαλυπτικὲς ἀναμνήσεις τῆς φίλης τοῦ μεγάλου κωμικοῦ τῆς ὀθόνης Μαΐυ Ρὴβς)

ΝΑ βράδυ, στὸ Μπίαρριτς, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥμορφη ἐσπερίδα στὸ μέγαρο τοῦ κόμητος Βαλλομπρόζα, ὁ Τσάρλι μοῦ εἶπε ξαφνικά:

— Αὔριο φεύγουμε γιὰ τὸ Λονδῖνο !...

— Ἐγώ, τοῦ ἀπάντησα ἥσυχα, θὰ πάω νὰ δῶ τοὺς γονεῖς μου...

Ὁ Τσάρλι τραβήχθηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ μὲ κύτταξε κατάπληκτος.

— Δὲν ἀντέχω πειά, συνέχισε, τὰ νεῦρα μου εἶνε κυριολεκτικῶς τσακισμένα.

Πρέπει νὰ χωρίσουμε γιὰ λίγον καιρό. Ἡ ζωή μας, ἡ ἀγάπη μας, ἔχασε τὸν ρυθμό της, τὴν εὐθυμία της. Χρειάζεται ἀπαραιτήτως ἕνα... διάλειμμα !

Ὁ Τσάρλι θύμωσε, νεύριασε καὶ τέλος ὑπεχώρησε καὶ μοῦ ἔδωσε «μιὰ δεκαήμερο ἄδεια» μὲ τὸν ὅρο νὰ πάω ἀμέσως κατόπιν νὰ τὸν βρῶ στὸ Λονδῖνο. Αὐτὸς ὁ χωρισμός μας ἦταν σωτήριος. Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ Κόνο, ὁ σοφὲρ τοῦ Τσάρλι, εἶχε παρουσιασθῆ μιὰ μέρα μπροστά μου γιὰ νὰ μοῦ πῆ:

— "Ω! Σᾶς παρακαλῶ, μὶς Ρὴβς, ἐσεῖς μπορεῖτε, ζητῆστε ἀπὸ τὸν κ. Τσάπλιν μιὰ ἄδεια γιὰ μένα. Θέλω νὰ ἡσυχάσω μερικὲς ἑβδομάδες. Εἶνε πάντα πολὺ αὐστηρὸς μαζύ μου, μὰ τὸν τελευταῖο αὐτὸν καιρὸ εἶνε κυριολεκτικῶς ἀνυπόφορος. Δὲν ἀντέχω πειά... "Οταν θὰ γυρίσω, μπορεῖ νὰ φανῆ πιὸ καλὸς μαζύ μου...

Ὁ Τσάρλι λοιπὸν ἔφυγε μόνος γιὰ τὸ Λονδῖνο. Ἐγὼ πῆγα στοὺς γονεῖς μου γιὰ νὰ ξεχάσω ὅλες τὶς πικρίες ποὺ μ' εἶχε κάνει νὰ δοκιμάσω, μὰ δὲν μπόρεσα νὰ μείνω ἥσυχη, γιατὶ μοῦ τηλεφωνοῦσε κάθε μέρα καὶ μὲ παρακαλοῦσε νὰ πάω γρήγορα νὰ τὸν συναντήσω στὸ Λονδῖνο. "Ετσι, μιὰ μέρα, χωρὶς νὰ τὸν εἰδοποιήσω, ἔφθασα ξαφνικὰ στὸ ξενοδοχεῖο του. Ὁ Τσάρλι, ὅταν μὲ εἶδε μπροστά του, ξέσπασε σ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο.

— "Ω! τί κωμικὸ ποὺ εἶνε ! φώναξε. Γιὰ φαντάσου ! Δὲν μὲ συγκινεῖ καθόλου ἡ ἀφιξίς σου!..

"Ηταν τρομερὰ σκληρόκαρδος. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν ἐπιθυμοῦσα τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ πάρω τὸ τραῖνο καὶ νὰ ξαναγυρίσω στὸ σπίτι μου. Μὰ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας, ὁ Τσάρλι ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου, ψιθυρίζοντας:

— "Ω, γλυκειά μου ἀγάπη, πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ σ' ἔχω πάλι κοντά μου !

Εἴχαμε στὸ ξενοδοχεῖο «Κάρλτον» ἕνα κοινὸ δωμάτιο καὶ ζούσαμε σὰν παντρεμένοι. Ἐκεῖ ἦρθε μιὰ μέρα γιὰ νὰ μᾶς πάρη νὰ βγοῦμε ἔξω ὁ γυιὸς τοῦ Μάκ Ντόναλντ. Ὁ Τσάρλι μὲ παρουσίασε ὡς ἑξῆς:

— Ξέρετε ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ κυρία ; Εἶνε ἡ μυστηριώδης Μαίρη ἢ Μαΐυ γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦν ὅλες ἡ ἐφημερίδες !...

Ἐπίσης πολλὲς φορὲς ἐπήγαμε περίπατο μὲ τὸν νεαρὸ Οὐΐνστων Τσῶρτσιλ, καθὼς καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα διάσημα πρόσωπα. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ὁ Τσάρλι ἔπαψε νὰ δέχεται προσκλήσεις γιὰ δεξιώσεις, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ μένη μαζύ μου.

—Θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι μόνος μαζύ σου, κάθε στιγμή... μοῦ ἔλεγε.

Ὁ Τσάρλι ἔβγαινε τότε ἔξω μαζύ μου καὶ μοῦ ἔδειχνε μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη χαρὰ τὶς συνοικίες, ὅπου εἶχε περάσει τὰ παιδικά του χρόνια. Μιὰ μέρα ποὺ εἴχαμε πάει ὥς τὴ γέφυρα τοῦ Κένσινγκτων, μοῦ ἔδειξε ἕνα ἀπέραντο σπίτι, πωμπάλαιο, ὅπου καθόντουσαν φτωχοὶ ἄνθρωποι καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἐδῶ πέρα μεγάλωσα...

"Επειτα ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται ἕνα σωρὸ ἀναμνήσεις γιὰ τὴ μητέρα του.

— Ἡ μητέρα μου δούλευε στὴ ραπτομηχανὴ ἀπὸ τὸ πρωὶ ὥς τὸ βράδυ καὶ κατόπιν ἐπήγαινε στὴν πόλι τὴ δουλειὰ ποὺ εἶχε τελειώσει. Ποτὲ δὲν εἴχαμε ἀρκετὸ φαγὶ στὸ σπίτι. Ἐκεῖνα τὰ χρόνια σηκωνόμουν πάντα πεινασμένος ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἡ μητέρα μου ὅμως ἦταν χαριτωμένη κι' αὐτὴ μοῦ ἔμαθε τὰ πρῶτα βήματα στὸ χορό... Κάθε τέλος τοῦ μηνός, μᾶς πετοῦσαν τὰ πράγματα στὸ δρόμο, γιατὶ δὲν εἴχαμε νὰ πληρώσουμε τὸ νοῖκι. Κι' ἔτσι κάθε φορὰ φτιάχναμε ἕνα σωρὸ μπόγους καὶ τοὺς κουβαλούσαμε μαζύ μὲ τὰ κρεββάτια καὶ τὶς καρέκλες στὸ ἄλλο, στὸ καινούργιο σπίτι.

Σ' ἐκεῖνα τὰ ἔρημα περίχωρα, τριγυρίζαμε μὲ τὸ Σαρλὼ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὰν ἐρωτευμένοι.

Μιὰ μέρα, ὁ Τσάρλι μοῦ ἔδειξε ἕνα μικρὸ μπακάλικο:

—Μὲ πόση χαρά, μοῦ εἶπε, ἔτρεχα ἐδῶ πέρα γιὰ ν' ἀγοράσω κάτι μὲ δυὸ σέντσια! Νά, βλέπεις ἐκεῖ κάτω, ἐκεῖνο τὸ μικρὸ ὑπόστεγο ;

Καὶ μοῦ ἔδειξε μιὰ παλὴὰ ἀποθήκη, ἀπέναντι σὲ κάτι χωράφια, ὅπου ἄδειαζαν τὰ σκουπίδια.

—Πολλὲς φορές, συνέχισε, κοιμήθηκα ἐδῶ πέρα, τὴ νύχτα, ὅταν μᾶς ἔδιωχναν ἀπὸ τὸ σπιτι. Μά, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, προτιμοῦσα να κοιμοῦμαι στοὺς πάγκους τῶν πάρκων...

Κρατοῦσε τὸ χέρι μου σφιχτὰ καὶ στεκόμαστε κ' οἱ δυὸ σιωπηλοί, μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ μελαγχολικό, τὸ πένθιμο τοπίο. "Εβλεπα τότε τὸν Τσάρλι, μικρό, νὰ γλυστράη ἀπὸ τὴν τρύπα ἑνὸς φράχτη καὶ συλλογιζόμουν τὸ περίφημο φιλμ του: «Μιὰ σκυλλίσια ζωή».

Ὁ Τσάρλι, τὶς περισσότερες φορές, δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀντιγράφη στὰ φίλμ του σκηνὲς ἀπὸ τὴν τραγικὴ ζωὴ τῆς παιδικῆς ἡλικίας του καὶ τῆς φτώχειας του.

Προχωρώντας, φτάσαμε, σὲ λίγο, μπροστὰ σ' ἕνα στρατῶνα μὲ δυὸ πατώματα, γκρίζο, σκοτεινὸ καὶ πένθιμο. Τὰ παράθυρα κρατιόντουσαν στὴ θέσι τους ὡς ἐκ θαύματος. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη θὰ σωριαζόταν καταγῆς ἐκεῖνο τὸ ἐρείπιο. Ἐκεῖ, στὸ δεύτερο πάτωμα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, ὁ Τσάρλι ἐπέρασε πολλὰ χρόνια τῆς παιδικῆς του ἡλικίας.

—Νά, βλέπεις ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ τὸ τρίτο παράθυρο; μοῦ εἶπε. Ἡ μητέρα μου ἀρρώστησε μιὰ μέρα ἀπὸ τὶς στερήσεις καὶ τὰ βάσανα ! "Ενα βράδυ γυρίζοντας ἀπὸ τὶς ἀτέλειωτες περιπλανήσεις μου μέσα στοὺς δρόμους, βρῆκα τὸ δωμάτιο ἄδειο... Μερικὰ παιδιά, ποὺ εἶχαν μαζευτῆ στὸ κατῶφλι, μὲ κύτταζαν μὲ συμπόνια κ' ὕστερα, μοῦ ἐξήγησαν: «Ἦρθαν κάτι ἄνθρωποι μ' ἕνα φορεῖο καὶ πῆραν τὴ μητέρα σου». "Α! Τί τραγωδία, Μαίρη!... Ἡ μητέρα μου εἶχε τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ μεγάλη μιζέρια! Χτυποῦσε τὶς πόρτες τῶν γειτόνων, τοὺς ἔδειχνε ἕνα κάρβουνο καὶ τοὺς ἔλεγε: «Νά, γιὰ δῆτε, τί ὥμορφο δῶρο!»

Ὁ Σαρλὼ

Ἐγὼ τότε θέλησα νὰ μπῶ σ' ἐκεῖνο τὸ παληὸ σπίτι, μὰ ὁ Τσάρλι μοῦ τὸ ἀπηγόρευσε.

— Ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἔφτιαχνα ὥμορφα καράβια μὲ παληὲς ἐφημερίδες καὶ τὰ πουλοῦσα στοὺς διαβάτες. "Ημουν τότε τελείως μόνος. Δὲν εἶχα κανένα. Ὁ Σίντνεϋ, ὁ ἀδελφός μου, εἶχε φύγει μ' ἕνα πλοῖο...

Θεέ μου ; Πῶς ζοῦσε ὁ Τσάρλι ἐκείνη τὴν ἐποχή ; Πῶς εὕρισκε λεπτὰ γιὰ νὰ τρώη; Πῶς κοιμόταν μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἀπαίσια ἀποθήκη ; Πῶς δὲν εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν παγωνιά ;

Ἐκεῖνος, ἐξηκολούθησε ὡστόσο νὰ μοῦ διηγῆται τὴν παιδική του ζωή.

—"Οταν γύρισε ὁ Σίντνεϋ, μοῦ εἶπε καὶ κατώρθωσε νὰ μὲ βρῆ ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς ἀναζητήσεις, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ μὲ στείλη νὰ κάνω ἕνα ζεστὸ λουτρό... "Επειτα μοῦ ἔδωσε λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ πάω ν' ἀγοράσω ροῦχα. Μὰ ἐγὼ προτίμησα ν' ἀγοράσω κυραμέλλες!... "Ολα αὐτά, τὰ θυμᾶμαι σὰν νὰ ἦταν χθές. Μοῦ φαίνεται πὼς ἀκούω τὸ τραγοῦδι τοῦ τυφλοῦ ζητιάνου ποὺ ἔστεκε δῶ πέρα, σ' αὐτὴ τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου...

Πιὸ κάτω, μπροστὰ σ' ἕνα βιβλιοπωλεῖο, ὁ Τσάρλι στάθηκε ἀπότομα:

—Ἐδῶ πέρα, μοῦ ἐξήγησε, ἐργάσθηκα μὲ τὸν Σίντνεϋ. Κουβαλούσαμε τὰ βιβλία τοῦ μαγαζιοῦ στὸ πεζοδρόμιο καὶ τὸ βράδι, τὰ μαζεύαμε πάλι καὶ τὰ βάζαμε στὴν θέσι τους... Κι' ἐκεῖ, μπροστὰ στὸ ζαχαροπλαστεῖο !

Πόσες φορὲς δὲν στάθηκα μπροστὰ στὴ βιτρίνα του καὶ δὲν ἔτρωγα μὲ τή... φαντασία μου ὅλες τὶς πάστες! Δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβης, Μαίρη, πόσο εἴμαστε εὐτυχισμένοι, ὅταν ἡ μητέρα μας κατέβαινε τὸ πρωὶ καὶ μᾶς ἀγόραζε, στὶς καλὲς μέρες, μιὰ πάστα ! Τὴν ἄφηνε δίπλα στὸ κρεββάτι μας κι' ὅταν ἐμεῖς ξυπνούσαμε καὶ τὴ βλέπαμε, νομίζαμε πὼς ὠνειρευόμαστε ἀκόμα καὶ πὼς εἴμαστε τὰ πριγκηπόπουλα τοῦ παραμυθιοῦ!...

"Επειτα, ὅταν φθάσαμε στὴ γέφυρα τοῦ Κένσιγκτων, ὁ Τσάρλι μοῦ ἔδειξε τὸ νοσοκομεῖο τῶν φτωχῶν.

— Ἐδῶ πέρα πέθανε ἀλκοολικὸς ὁ πατέρας μου... μοῦ εἶπε.

Κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα, τὸ ποτάμι κυλοῦσε τὰ θολὰ νερά του.

— Πόσες καὶ πόσες φορὲς δὲν κυλίσθηκα ἐδῶ στὶς λάσπες τῆς ὀχθης!... ἔκανε πάλι ὁ Τσάρλι μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο.

Σὲ λίγο, φθάσαμε σὲ μιὰ συνοικία γεμάτη μαγαζιά.

— Ἐδῶ πέρα, ἄρχισε νὰ πουλῶ τὰ χάρτινα καραβάκια μου!.. μοῦ εἶπε ὁ Τσάρλι. "Υστερα, ὅταν ὁ Σίντνεϋ γύρισε ἀπὸ τὸ ταξίδι, νοίκιασε ἕνα δωμάτιο καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μας. Ἐκεῖνος τότε ἦταν δεκαπέντε χρόνων κι' ἐγὼ δέκα... Ἐκείνη μάλιστα τὴν ἐποχὴ ἀρχίσαμε νὰ παίζουμε παιδικοὺς ρόλους σὲ μικροὺς θιάσους.

Πιὸ κάτω, ὅταν προχωρήσαμε καὶ φθάσαμε κοντὰ στὸ κοινοβούλιο, ὁ Τσάπλιν τῆς μιζέριας καὶ τῶν στερήσεων παρεχώρη-

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΟΜΙΝΙΚ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΜΑΖΟΝΑΣ

Βιλλερουά είνε μιά ήσυχη επαρχιακή πόλις, γραφική, καταπράσινη, γύρω από μιά παλιά γοτθική εκκλησία. Ο συνταγματάρχης Φόρ Λαρούς είχε περάσει εκεί τα τρελλά παιδικά χρόνια του και μιά μέρα χάθηκε ξαφνικά για να ταξιδέψη και να γνωρίση τον κόσμο. Έπειτα, αφού υπηρέτησε πιστά την πατρίδα του σαράντα ολόκληρα χρόνια, εκεί κάτω, στις εξωτικές αποικίες της, ξαναγύρισε στη Βιλλερουά, πάντα εύρωστος, πάντα ζωηρός, πάντα παράξενος και κλείστηκε μέσα στο παλιό πατρικό του σπίτι, που έμοιαζε μ' ένα μικρό μεσαιωνικό πύργο, γεμάτο αράχνες και νυχτερίδες.

Ο συνταγματάρχης Φόρ Λαρούς είχε φέρει μαζί του δέκα μεγάλες κάσσες γεμάτες «λάφυρα», όπως έλεγε. Λάφυρα; Έ, ναί, ή κάσσες αύτές ήταν γεμάτες από φρικώδεις μάσκες αγρίων, από τρομαχτικές παναπλίες κι' από μυστηριώδη ξόανα που τα είχε πάρει από τους μάγους του Κογκό και της Μαδαγασκάρης. Στόλισε μ' αυτά τον παλιό πύργο του κι' απομονώθηκε μέσα σ' αυτόν σαν ερημίτης, κάνοντας διαρκώς τις μεγαλύτερες εκκεντρικότητες για να μην πεθάνη από την πλήξι του.

Η πρώτη τρέλλα του Λαρούς, που αναστάτωσε την επαρχιακή πόλι, ήταν το κρέμασμα μιάς ανθρωποσκαλας απ' το παράθυρο του πύργου του. Η ξυλίνη σκάλα της είσόδου, ήταν σάπια κι' ο Λαρούς, χωρίς πολλές διατυπώσεις, την κατάργησε ολότελα και κρέμασε μιά ανθρωποσκαλα, απ' όπου ανέβαινε και κατεβαινε σαν αγριάνθρωπος τέσσερες και πέντε φορές την ημέρα. Οι κάτοικοι της Βιλλερουά έσκασαν φυσικά στα γέλια αυτό όμως δεν εσήμαινε πώς δεν άρχισαν να θαυμάζουν περισσότερο τον αλλόκοτο συνταγματάρχη. Κι' ο θαυμασμός αυτός έγινε ακόμα πιό μεγάλος, όταν έμαθαν από τη γρηά υπηρέτριά του ότι όλες ή «κάθουσες» του πύργου ήταν στολισμένες με τα λάφυρα που είχε φέρει μαζί του από τις εξωτικές χώρες. Εκείνο όμως που της είχε κάνει την πιό μεγάλη εντύπωση, ήταν ή ασπίδες και ή λόγχες των ανθρωποφάγων, καθώς και κάτι γυριστά σπαθιά που στόλιζαν εδώ κι' εκεί τους παλιούς τοίχους. Έπειτα, ήταν εκεί πέρα κι' ένα σωρό άλλα αξιοθαύμαστα πράγματα, όπως ένας πελώριος ασημένιος δίσκος που αστραφτε σαν καθρέφτης, μεγιά δέρματα τίγρεων και λιονταριών και διάφορα χαλιά με ζωηρά χρώματα.

Ο συνταγματάρχης Λαρούς ώστόσο είχε και μιά άλλη παραξενιά. Το πρωί, όταν ήταν μαναχός στην κάμαρά του, ή γρηά υπηρέτρια που καθόταν από κάτω στο υπόγειο, τον άκουγε να φωνάζη:

— Ζοζέφ! Έλα εδώ, τεμπέλη!

Άργησες πάλι σήμερα!...

Αμέσως κατάπιν άκουγόταν μιά άλλη φωνή, ταπεινή και χωριάτικη:

— Καλημέρα σας, κύριε συνταγματάρχα...

—Έμπρός, τί μπόττες μου γρήγορα, ζώον!...

Μά αυτό δεν εμπόδιζε τον Λαρούς να γιαλίζη μόνος του τα παπούτσια του.

Κάμμιά φορά πάλι φώναζε από κάτω:

— Ζοζέφ! Νά πάς στη διεύθυνσι του το γράμμα που σου έχω αφήσει απάνω στο τραπέζι...

—Μάλιστα, κύριε συνταγματάρχα μου!...

Τί συνέβαινε λοιπόν; Ο Λαρούς δίχως άλλο ήταν εγγαστρίμυθος!

* * *

Οί νοικοκύρηδες της Βιλλερουά, κάθε Κυριακή απόγευμα είχαν μιά μεγάλη διασκέδασι. Ανέβαιναν με τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους ως τον αντιπερινό λόφο κι' από εκεί πέρα κύτταζαν τον «πύργο» του Λαρούς με την ελπίδα πώς θ' άνοιγε κάποιο παράθυρο για να δούν τί πανοπλίες των ανθρωποφάγων ή πώς θα εβλεπαν τον τρελλό συνταγματάρχη ν' ανεβοκατεβαίνη την ανεμοσκαλα.

Η μυστηριώδης ζωή αυτού του ανθρώπου είχε αναστατώσει από την περιέργεια όλον τον κόσμο. Κάθε τόσο τον προσκαλούσαν εδώ κι' εκεί, σε κοσμικές συγκεντρώσεις, μά ο συνταγματάρχης ήταν ένας αγριάνθρωπος. Απαντούσε σε μιά δικατάληπτη διάλεκτο μαύρων, έκανε ένα σωρό «σαλαμαλέκ» και χανόταν πάλι μέσα στον παράξενο πύργο του.

Μιά φορά ώστόσο, την τελευταία Κυριακή της Αποκρηάς, δέχτηκε να πάη στο τσάϊ της Δεσποινίδος Σαίν-Λούτ, μιάς αριστοκρατίδος γεροντοκόρης, για την οποία έτρεφε από μικρός μιά τρυφερή συμπάθεια. Η Δεσποινίς Σαίν-Λούτ, κόρη στρατηγού, είχε κι' αυτή παράξενες συνήθειες. Ήταν σωστή ανδρογυναίκα. Και γι' αυτό ακριβώς άρεσε στον Λαρούς, γιατί του ταίριαζε. Ο συνταγματάρχης λοιπόν δέχτηκε την πρόσκλησή της και πήρε μαζί της το τσάϊ. Ήσαν μόνοι εκείνο το απόγευμα. Η Βιλλερουά άντηχούσε από τις φωνές και τα γέλια των μασκαράδων. Η Δεσποινίς Σαίν-Λούτ ένιωθε μιά μεγάλη περιφρόνησι για τις λαϊκές αυτές γιορτές, που της φανόντουσαν σαν μιά χονδροειδής απομίμησις των παλιών χορών μεταμφιεσμένων.

— Αυτές ή Αποκρηες είνε σαν να ξέπεσε στο θούρκο μιά βασιλική διασκέδασις!... έλεγε στον Λαρούς.

Αυτός ώστόσο ο θόρυβος θύμισε στον συνταγματάρχη την κατάληψη και τη λεηλασία μιάς μαρομανής πόλεως...

— Εκείνη τη ημέρα, είπε στη Δεσποινίδα Σαίν-Λούτ μιά τσιγγάνα μού φανέρωσε την μοίρα μου και μού είπε πώς θα πεθάνω... Ξέρετε πώς; — Θα πεθάνω σε μιά επίθεσι αγρίων, από το χέρι μιάς αμαζόνας!...

Μιά τσιγγάνα μού φανέρωσε την μοίρα μου και μού είπε πώς θα πεθάνω...

Συλλογίστηκε μιά στιγμή κ' ύστερα επρόσθεσε:

— Πολύ παράξενο! Νά πεθάνω, εγώ, από το χέρι μιάς γυναίκας...

Μά ή Δεσποινίς Σαίν-Λούτ διάστηκε να τον διορθώση:

— Μιάς αμαζόνας... του είπε.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή αντήχησε ξαφνικά μέσα στη νύχτα μιά παράξενη πολεμική κραυγή, έσκασαν γύρω στα φουστάνια της Δεσποινίδος Σαίν-Λούτ μερικά βαρελότα και μιά ορδή ανθρωποφάγων πέρασε με φωνές τον κήπο κι' έφθασε στην είσοδο του σαλονιού. Η Δεσποινίς Σαίν-Λούτ δεν μπορούσε να πιστέψη στα μάτια της. Το ίδιο είχε πάθει ο Φρικέ, ο σαύλος της. Ο Φρικέ, όμως, συνήθε γρήγορα και χύθηκε με λύσσα επάνω στους αγριανθρώπους. Μά όταν έφθασε κοντά τους, τρομοκρατήθηκε τόσο, ώστε γύρισε αμέσως τα νώτα για να δεχθή μιά λόγχη που του την πέταξε ένας άνθητος από εκείνους τους μασκαράδες που είχε πάρει το ρόλο του στα σοβαρά. Ο Φρικέ έβγαλε ένα ουρλιασμα πόνου και γαυγίζοντας πένθιμα, έτρεξε κοντά στην κυρία του, σέρνοντας μαζί του το δόρυ που είχε καρφωθή απάνω του. Έπειτα σωριάστηκε κατά γής και ψύχησε.

Οί τριάντα ηλίθιοι τότε που είχαν ληλατήσει τις εξωτικές συλλογές του συνταγματάρχου και είχαν μεταμορφωθή σε ανθρωποφάγους, τό έβαλαν στα πόδια ρίχνοντας εδώ κι' εκεί τις ασπίδες και τα ξύλα τους.

— Ο Φρικέ ψύχησε! φώναξε κατάπληκτη ή Δεσποινίς Σαίν-Λούτ.

Κι' αρπάζοντας το δόρυ, ώρμησε εξάλλη για να κυνηγήση τους φυγάδες. Τα μάτια της αστραφταν, σαν να πετούσαν φωτιές και το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο από το θυμό, τη λύσσα, την αγανάκτησι.

— Είνε δηλητηριασμένο το δόρυ! της φώναξε τότε ο συνταγματάρχης Λαρούς! Πρόσεχε!...

Μά ήταν πολύ αργά. Καθώς έπαλλε στο στιβαρό χέρι της το δηλητηριασμένο δόρυ, έκανε μιά απότομη κίνησι και τρύπησε στο πρόσωπο τον συνταγματάρχη.

—Α! έκανε κείνος, με σκοτώσατε!...

Και στηρίχτηκε στον τοίχο, κατάχλομος. Μά το δηλητήριο των ιθαγενών είχε πράσινο κιόλας μέσα στο αίμα κι' έτσι σε λίγο ο συνταγματάρχης Λαρούς έκανε μερικά βήματα παραπατώντας κ' έπειτα σωριάστηκε καταγής με γδούπο, σφαδάζοντας από τους πόνους. Η Δεσποινίς Σαίν - Λούτ με το δόρυ στο χέρι, σάν αμαζόνα, είχε απολιθωθή από τον τρόμο της. Μπροστά της, ο συνταγματάρχης Λαρούς, με πελιδνό πρόσωπο, ήταν πειά νεκρός...

Η προφητεία της τσιγγάνας είχε βγή αληθινή.

Έξω ή Βιλλερουά ήταν ανάστατη από τις φωνές και τα γέλια του κόσμου. Όλοι πίστευαν πώς ο συνταγματάρχης πέθανε από συγκατή. Κανείς δεν έμαθε ποτέ το μυστικό της «αμαζόνας»...

σε την θέσι του στο διάσημο Σαρλώ.

— Τώρα, θα σού δείξω, Μαίρη, μού είπε με υπερηφάνεια, το κοινοβούλιο. Πρίν σε γνωρίσω, με προσκάλεσαν σε μιά συνεδρίασι. Εκεί τότε, στη μέση της συνεδριάσεως σηκώθηκα κι' έβγαλα ένα λόγο σ' αυτούς τους κυρίους. Α! Μαίρη! Έπρεπε να μ' εβλεπες τότε!... Αν ζούσα εδώ πέρα, θα ήμουν κι' εγώ μέλος του κοινοβουλίου. Κι' εγώ μόνο θα μπορούσα να σταματήσω την παγκόσμιο κρίσι!... Αν καμμιά μέρα γίνη κομμουνιστική επανάστασις στην Αγγλία, να ξέρης πώς θα μ' εκλέξουν πρόεδρο της δημοκρατίας! Δεν είμαι μεγαλοφυής μόνο στα φίλμς μου, αλλά και στην πολιτική...

Καθώς βλέπετε, ο Τσάρλι Σπένσερ Τσάπλιν, δεν είνε διόλου μετριόφρων! Είνε τρομερά έγωιστής και γι' αυτό ακριβώς, αν και τον λατρεύω, δεν μπορώ να υποφέρω ένα σωρό αδυναμίες του που με βασανίζουν.

ΜΑΙ·Υ· ΡΗΒΣ